

DE DIALOOG TUSSEN BINNEN EN BUITEN

Jaarverslag 2013

ZERO

ZERO =

Stichting Zero Amsterdam

Zero is een Amsterdams kunstenaarscollectief dat via visuele media inzoomt op het stedelijk landschap en zijn bewoners.

Zero is opgericht in 1996. Jaarlijks ontwikkelen de uitvoerend kunstenaars multidisciplinaire kunstprojecten in samenwerkingsverband met andere kunstenaars en in contact met sociaal cultureel maatschappelijke instanties. De onderwerpen of uitgangspunten voor artistiek onderzoek zijn actueel, spiritueel, poëtisch en maatschappelijk. Op financieel vlak streeft Zero onafhankelijkheid na. Dit wordt onder andere bereikt door individuele bekostiging van projecten waar mogelijk.

De voornaamste onderzoeksgebieden zijn de stad en zijn inwoners en de hedendaagse sociaal culturele fenomenen die horen bij het grootstedelijk (over)leven, thema's als fysieke afzondering, sociale en spirituele identiteitsontwikkeling, ruimtelijke annexaties en ecologisch engagement.

Vaste Zerokunstenaars nodigen regelmatig gastkunstenaars uit voor tijdelijke samenwerkingen en advies, of worden uitgenodigd door anderen. De vaste kunstenaars zijn verder actief in projecten van derden, het educatieve terrein of in loondienst in de culturele [creatieve] sector.

Bestuur

Ania Harre, voorzitter

Bojana Mladenović, secretaris

Carst van der Molen, penningmeester

Referenten

Djoeke Musch

Esther Dijkstra

Leo Bogers

Albert van Veenendaal

Monique Besten

Colleen Scheepers

Vrienden van Zero

Mieke Damave

Wobbe van der Meulen

Volker Licht

Jeannet Clement

Egle Obscarkaite

Adviseur The Maiden Element

Cosimo di Leo Ricatto

Kunstenaars

Emily Kocken

Anita Kooij

Saskia de Brauw

INTRODUCTIE

Trots presenteren we het jaarverslag van 2013, een actief jaar waarin een aantal projecten tot een goede afronding kwamen, en veel ontmoetingen plaatsvonden. Vruchtbare samenwerkingen ontstaan zelden in een keer, het is een stapsgewijs ontmoeten, verwonderen, discussiëren en opnieuw afspreken. Doordat er diverse terugkerende plekken waren om nieuwe kunstenaars te ontmoeten, kon diepgang organisch groeien.

2013 was ook een jaar waarin vanuit thuisfront Amsterdam met kunstenaars en oud-bestuursleden – die inmiddels in andere Europese steden zijn gaan wonen – op afstand contact gehouden werd: hetzij door e-mail en Skype, hetzij door middel van ouderwetse brieven.

Daarnaast was 2013 een overgangsjaar, waarin nieuwe doelen gesteld werden om de activiteiten van de stichting vorm te geven op basis van nieuwe inzichten in onze taak. Er werd een basis gelegd voor een terugkeer naar de basis van Stichting Zero – het theater – via de ontwikkeling van de performance *Read-in Circle Ceremony*. Verder willen we het multidisciplinaire karakter van het collectief benadrukken door vormexperimenten met toegepaste kunstdisciplines zoals illustratie en typografie en uitgebreidere samenwerkingen met andere kunstenaars.

In de wereld van de kunst heeft de verandering in het politieke en sociale klimaat ook ons actiever gemaakt. We hebben een jaar achter de rug waarin de dialoog centraal stond. Tussen kunstenaars onderling. Tussen kunstenaar en omgeving. Een ruimte met zijn eigen set van mensen en

vaste rituelen heeft invloed heeft op de manier waarop een kunstenaar werkt. Bij Zero is er altijd een behoefte geweest om deze invloeden direct in het werkveld toe te laten.

Verhuizen van woon- en werkplekken was voorgaande jaren binnen Zero aan de orde van de dag. We merken dat het de horizon verbreedt, en het draagvlak vanuit de omgeving alleen maar vergroot. Natuurlijk kost het tijd om nieuwe contacten maken, maar eenmaal geconsolideerd is het goed oogsten. Werkplekken delen is ook een prachtige manier gebleken om samenwerkingsverbanden op een spontane manier te kunnen laten ontstaan.

INDEX

Zero =	1
Introductie	3
Projecten & presentaties	6
Ontwikkeling	9
Samenwerkingsverbanden	10
Column	15
Communicatie	17
Column	21
Doelstellingen & Projecten 2014	24

PROJECTEN & PRESENTATIES

The Maiden Element

De presentatie van het multidisciplinaire project *The Maiden Element* dat Zero kunstenaar Emily Kocken ontwikkelde in nauwe samenwerking met de Amsterdamse galerie C&H art space, en de diverse ouders van negen Amsterdamse meisjes tussen zes en twaalf jaar, is het resultaat geweest van een onderzoek dat startte en uitgevoerd werd gedurende 2012. Voor een uitvoerige verslaggeving van deze werkfase verwijzen wij dan ook naar het jaarverslag van 2012. Wel valt in dit verband het nodige op te merken over de stedelijke omgeving waaruit de meisjes met wie gewerkt is afkomstig waren en hoe deze omgeving van invloed was op hun starthouding en de perceptie die zij wisten te ontwikkelen tijdens het project.

“THE SOURCE IS MY
YEARNING TO CONNECT
PERSONAL HISTORIES AND
SUFFERING IN A WAY OF
OTHERS TO MY OWN.”

Kort samengevat wilde *The Maiden Element* de vraag stellen naar identiteit in huidige tijden in relatie tot digitaal opgegraven beelden en geschiedenissen van meisjes ‘van vroeger’, een tijd waarin de fotografie nog gezien werd als een magisch instrument dat de ziel

“THE PIECES ALWAYS REFER TO A LARGER WHOLE, A CONCEPTUAL OR SOCIOCULTURAL QUESTION, OR EVEN A REFERENCE TO A HISTORICAL EVENT. THEY ARE PIECES OF A PUZZLE, WITH A LOT TO SAY BY THEMSELVES, BUT LEADING TO NEW QUESTIONS AND DISCUSSIONS...”

Quotes uit emailconversatie met Cosimo Ricatto

probeerde te stelen van diegene die zich aan de cameralens blootstelde. Het was aan rijken voorbehouden om een portret te maken, en lang stil zitten was normaal.

In de vergaderingen, informele bijeenkomsten met Zero bestuursleden is de voortgang besproken evenals de inhoudelijk overeenkomst met project die eerder ontwikkeld zijn. De groep is een consistente factor, kwetsbaarheid een rekbaar begrip. Daarin was het van belang om het eigen netwerk vooraf goed te informeren over de verwachtingen. Wat staat er tegenover medewerking aan een project van deze omvang? De betrokken partijen die meewerkten hebben aangegeven het een fijne samenwerking te vinden. Dankzij overleg en ruggespraak is het voor een uitvoerend kunstenaar een stuk makkelijker om te werken met zoveel verschillende mensen, en om diverse factoren rekening te houden.

Witte vlag presentatie tijdens Dag van het Park

Op zondag 25 mei werd landelijk het belang van het park gevierd. In de roman *Witte vlag* van Emily Kocken speelt het Rembrandtpark een grote rol. De personages zoeken er hun toevlucht en vechten huwelijksconflicten uit. Tijdens deze Dag van het Park las Emily fragmenten voor uit haar roman. Het voorlezen vond plaats bij de 'schildpaddenvijver'.

Publiciteit maakten we via eigen websites en social media, en de website van de gemeente Amsterdam. Een groepje luisteraars van circa tien stuks kwam hierop af, luisterde naar de schrijfster, gaf feedback en stelde veel vragen over het boek. Ook de veranderingen in het park van de afgelopen jaren kwamen ter sprake. Luisteraars probeerden zich voor de geest te halen hoe de plek er vroeger uit zag, en hadden uiteenlopende meningen over de wenselijkheid van de nieuwe inrichting. De presentatie sloot goed aan bij de werkwijze van Zero, waarin contact wordt gemaakt met buurtbewoners en vanuit projecten aandacht is voor lokale ontwikkelingen.

Een ander voorbeeld van een mooie presentatie is die bij Libris Secundi in de Amsterdamse Weissenbruchstraat, een buurtgericht antiquariaat, gerund door een oudere dame die er niet van hoeft te leven en een hele rijke collectie boeken aanbiedt, en altijd haar deur voor buurtgenoten open heeft staan. Opvallend was de opkomst van burens en straatgenoten van de auteur die zij persoonlijk uit had genodigd.

Ongebruikelijk is het natuurlijk niet dat mensen naar een boekpresentatie komen, toch willen we van deze gebeurtenis melding maken in dit verslag omdat er tijdens de presentatie zelf een aantal voorbeelden van situaties waren, die duidelijk onder de sociaal maatschappelijke subdoelstellingen van de stichting vallen.

ONTWIKKELING

Read-in en andere performatieve uitingen

Naar aanleiding van de succesvolle read-in die tijdens de solo-expositie *The Maiden Element* werd gehouden in het vroege voorjaar bij galerie C&H art space, is Emily begonnen met het onderzoeken van de mogelijkheid om deze read-in uit te bouwen tot een avondvullende performance. Ze is in gesprek met Het Veem Theater. Dat zij een meer performatief deel van haar achtergrond weer wil oppakken is een tendens die ook bij andere Zeroleden te zien is.

SAMENWERKINGSVERBANDEN

Online

Voor curator en kunstverzamelaar Joop Stoop, waar enkele Zeroleden samen met gastkunstenaars een residentieproject deden (*Binnenzee*) heeft Emily een cello opname gemaakt, die als soundtrack zal gaan dienen voor een korte film. Op basis van een correspondentie over de rol van vrouwen in de muziek, stelde Joop voor om het nummer *Ma, Lolita* van de jonge Franse zangeres Alizée te coveren. Emily nam enkele tracks op en mixte in een studio af. Gesproken is ook over mogelijkheid van live performance.

Ooft

Tussen actrice Annemarie Ooft en Emily zijn enkele gesprekken gevoerd over de mogelijke ontwikkeling van een monoloog met de werktitel *Ooft* die sterk gebaseerd is op Ooft's eigen leven, en vooral wat zij als kind heeft meegemaakt. Ook informatie over haar eigen kinderen krijgt in het stuk een plek. Omdat het om een samenwerkingsverband gaat die lang zal duren en waar gastkunstenaars bij betrokken zullen worden, wordt de tijd genomen om het idee nauwkeurig te onderzoeken via maandelijkse afspraken.

Read-in tijdens in C&H art space tijdens
expositie The Maiden Element, 13 februari

The Maiden Element nr. 32
fotografie, analoog zwartwit 50 x 50 cm

The Maiden Element nr. 24
pastelpotlood grafiet op papier 90 x 90 cm

Enthusiaste luisteraars bij voorlezen van @emilykocken uit #Wittevlag / #Rembrandtpark tijdens #DagvanhetPark
Witte vlag presentatie tijdens Dag van het Park, 25 mei

Alle Zero kunstenaars schrijven inmiddels een blog of een column, waarmee ze belangrijke aspecten uit hun kunstenaarschap met het dagelijks leven verbinden en een hand reiken naar de doelgroep om zich op verschillende niveaus tot het werk en het gedachtegoed te kunnen verhouden. Ook is het mooi hoe via deze vorm op publieke en toch persoonlijke wijze professionele projecten en hun ontstaan in de kleinste stapjes worden gecommuniceerd.

*Weblog van Anita Kooij over zijn, leegte,
niet-doen, flow en gewone dingen.
Zaterdag 31 augustus 2013*

Wu Wei is een wezenlijk concept in het Taoïsme. “Practise non-action. Work without doing.” Sinds ik intensief tai chi begon te beoefenen leeft Wu Wei in mij. Althans, het verlangen Wu Wei te leven. Want de ‘practise of non-action’ is niet zo makkelijk te begrijpen met mijn Westerse mind set. Wat is meer paradoxaal dan niet-doen en toch doen? Doen zonder wil en zonder inspanning. Ik heb geleerd dat als ik iets wil bereiken in mijn leven ik hard moet werken, mijn best moet doen. Nu is het zo dat ik gezegend ben met een extreem sensitief lichaam en zenuwstelsel. Zodra ik teveel doe en over mijn fysieke grenzen ga, krijg ik daar direct last van. Volhouden en doorzetten is voor mijn lichaam een crime. Als ik te lang blijf volhouden, raak ik overprikkeld en uitgeput en duurt het lang voor ik herstel. Als kind en tiener was dit al duidelijk, maar toen heb ik me daar in mijn onwetendheid tegen verzet en vooral ook mijn lichaam voortdurend geforceerd

om maar 'normaal' te zijn. Ik werd geprezen om mijn doorzettingsvermogen en wilskracht, maar mijn lichaam - en geest - bevond zich in een voortdurende staat van opwinding. Toen ik in 1997 ziek werd in Kenia en na thuiskomst niet meer herstelde was het gedaan met mijn wilskracht. Geen energie meer over om überhaupt iets te willen, laat staan doen. Diagnose ME/CVS. Dit heeft vijf jaar geduurd. In die periode heb ik intensief kennis gemaakt met het Taoïsme. Niet alleen ben ik begonnen met qigong en later tai chi, ook las ik veel over de Tao. En de Tao van Poeh herlas ik en herlas ik.

De vraag die me bezig hield was: hoe kan ik iets doen zonder al te veel inspanning? Hoe kan ik doen zonder mijn wil te gebruiken? De kiem van Wu Wei. Nadat ik maanden helemaal niks kon doen behalve op bed liggen, begon ik met wandelen. Ik leerde mijn energie te verdelen, zonder inspanning te lopen, niet haasten, mijn voeten voelen, het ritme van mijn ademhaling volgen. Stap voor stap mijn lichaam opnieuw te gebruiken. Over die periode heb ik als Zero kunstenaar samen met Emily Kocken het project m(O)e geproduceerd. Nu ben ik zeventien jaar verder en is Wu Wei een integraal onderdeel van mijn leven. De vraag is op dit moment is letterlijk 'how to work without doing'. Als zzp'er 'moet' je er op uit, netwerken, jezelf zichtbaar maken, adverteren, actief zijn. Maar goed, hoe kan ik dit allemaal doen zonder teveel mijn best te doen, zonder moeite, zonder continu mijn wilskracht in te zetten, meer in flow te zijn. Ik bevind me dagen achter de laptop op zoek naar manieren om mezelf op het net te promoten en voel dat mijn lichaam protesteert. Niet alleen besteed ik daar teveel tijd aan maar ook voel ik dat ik teveel doe. Ik kijk te ingespannen op het scherm, op zoek naar plekken waar ik ineens mijn slag kan slaan. Goed, de afgelopen week was te weinig wu wei, maar vandaag staak ik alle activiteiten, ga ik wandelen en tai chi doen en me

verbinden met de natuur. Mijn wil mag rusten en mijn lichaam ook. Maandag nieuwe poging met hernieuwde practise.

COMMUNICATIE

Het ontwikkelen van samenwerkingsverbanden en het scheppen en onderhouden van draagvlak staat of valt bij het aangaan van actieve communicatie met diverse partijen.

Sinds het gezamenlijke project *Verloren Land* in 2004 is het contact met de kunstenaar/bioloog Naan Rijks actief. Zij volgt de ontwikkeling van Zero kunstenaars op de voet, en vice versa. Zeroleden bezochten Naan tijdens haar research aan de Grafische Werkplaats Amsterdam (GWA), waar zij experimenteerde met grafische techniek en planten kweekte die zij wilde gebruiken om zelf inkten mee te maken. Gesprekken gingen onder meer over de oude vormen van reproduceerbaarheid, niet alleen letterlijk op het gebied van de drukunst, maar ook op sociaal gebied.

Vergeten vrouwen

Met de pianisten Jasper Bon, en Arthur Bouma ontstond het idee om de muziek van vergeten vrouwelijke componisten te onderzoeken en mogelijk in 2015 of 2016 tot een concertprogramma uit te werken. Dit gesprek begon eigenlijk al eerder, in 2012 met de volgende email uitwisseling.

From: Arthur Bouma

Sent: Friday, November 02, 2012 12:12 AM

To: Jasper Bon

Subject: Re: Fw: robert schumann

Hoi Jasper,

Sterker nog: van Clara Schumann bestaat ook nog een Konzertsatz in f, dat onlangs geïnstrumenteerd is door Jozef De Beenhouwer. Daar heb ik een opname van liggen, en om de bladmuziek te pakken te krijgen kunnen we dhr. De Beenhouwer benaderen. Hij is (of in elk geval was) pianodocent aan het Conservatorium te Antwerpen, waar Lennie Kerkhoff bij Robert Groslot gestudeerd heeft, dus zij zal 'm denkelijk wel kennen.

Er is nog een ander paar echtelieden die elk een pianoconcert schreven: Hans Bronsart von Schellendorf (of Schellendorff – daar zijn de musicologen nog niet uit geloof ik), heeft een nogal Brahmsiaans pianoconcert in fis opus 10 geschreven. Daar heb ik een opname en een (virtueel) uittreksel voor 2 piano's van liggen. Hij schreef dit voor zijn vrouw Ingeborg Bronsart von Schellendorf(f), geboren Starck, een van oorsprong Zweedse concertpianiste die op haar beurt een pianoconcert in f heeft geschreven. Dat laatste is tot op heden nog niet boven water gekomen, al is men daar in Duitsland en Zweden wel naar op zoek, geloof ik.

Even praktisch: wat zijn jullie plannen? Een damesorkest voor het concert van Clara en een herenorkest voor de concerterende werken van Robert? Ook met een vrouwelijke resp. mannelijke dirigent en vrouwelijke resp. mannelijke solisten? Op deze manier wordt het wel èrg in 't geslachtsverschil getrokken, vind ik (en mij lijkt het

nou juist veel leuker in een damesorkest te soleren...). In ernst: muziek moet gespeeld worden omdat het goede muziek is. Het geslacht van componist, orkestleden, dirigent, solist enz. doet niet terzake. Muziek is juist een van de meest sexloze kunsten die er bestaan.

Maar praat me maar bij, zou ik willen vragen.

Groetjes & tot gauw,

Arthur

Op 1-11-2012 23:16, schreef Jasper Bon:

hallo Arthur,

we hadden vanochtend een goed verkennend gesprek. Wat we alvast bedacht hebben: een project in 2014 of 2015 met vrouwelijke componisten, vrouwelijke uitvoerenden.

Emily leek het een idee om daar tegenover een concert met mannelijke componisten en uitvoerenden te zetten. als voorbeeld Robert versus Clara Schumann en dan van robert een van diens onbekende composities voor piano en orkest.

Mij lijkt 1 concert om te beginnen prima, en als we subsidie krijgen misschien meerdere concerten eraan vastkoppelen.

Emily had het leuk gevonden je te ontmoeten, maar helaas moeten we dat dan maar even uitstellen tot we een nieuwe datum gevonden hebben. als voorstel hebben wij 21 nov 10 u geprikt.

Groeten Jasper

From: Emily Kocken

Sent: Thursday, November 01, 2012 9:44 PM

To: Jasper Bon

Subject: Re: robert schumann

kijk, de bal gaat al rollen! heel goed. ik had met Carst net over het idee om het echtpaar Schumann als ingang te nemen en hij werd wel enthousiast, ook het idee van de twee orkesten (mannen versus vrouwen)... goed om het idee met mensen te bespreken, en feed back te gebruiken voor meer inspiratie

groeten uit Amsterdam,

E

Jasper en Emily hebben een repetitiedag gehouden, en onder meer de cellosonate van de Engelse componiste Ethyl Smith bestudeerd. Er zal zeker sprake zijn van een breder programma, met cross-over elementen, en samenwerkingen met kunstenaars, wetenschappers en de gemeenschappen rondom de speellocaties.

Weblog van Anita Kooij over zijn, leegte, niet-doen, flow en gewone dingen.

Vrijdag 20 september 2013

Zo Binnen, Zo Buiten?

Vanmorgen kom ik op facebook een TED talk tegen van een 19-jarige jongen. Voor de mensen die TED niet kennen, zij noemen zich “a non-profit devoted to Ideas Worth Spreading”. Hun mission statement: “We believe passionately in the power of ideas to change attitudes, lives and ultimately, the world. So we’re building here a clearinghouse that offers free knowledge and inspiration from the world’s most inspired thinkers, and also a community of curious souls to engage with ideas and each other.” Inspired thinkers, curious souls, yes indeed. Ik bevind me regelmatig op TED.com en word vaak geraakt door de persoonlijke verhalen die de sprekers delen met een gretig publiek. Kwetsbaar, passievol, waar. Dat het soms wat te hoopvol voelt in Amerikaanse zin van ‘yes we can! neem ik voor lief.

Mijn ochtend begint dus met deze jongen. Zijn eerste zinnen zijn meteen raak. Voor een lange tijd in zijn leven heeft hij het gevoel dat hij twee levens leidt. Het leven dat iedereen ziet en het leven dat hij alleen ziet. Hij spreekt wat haperend en het duurt even voordat hij op zijn uiteindelijke topic komt. Het is duidelijk dat hij een inleiding nodig heeft om de brug te slaan van zichzelf naar de ander. Ik blijf kijken en luisteren, gefascineerd. Een jongen dus, hij is pas 19 en oogt sympathiek, is fysiek goed gebouwd, spreekt gemakkelijk. Op het eerste

gezicht zou ik zeggen dat het een jongen is die het makkelijk kan hebben in zijn leven, alles lijkt aanwezig om te kunnen 'slagen'.

Even terzijde, hij staat op een oranje cirkel van tapijt en loopt binnen die cirkel heen en weer, als om de uiterste grenzen af te tasten. Er buiten komt hij niet. Het tapijt lijkt hem de veiligheid te bieden om te zeggen wat hij te zeggen heeft, een stukje thuis op dat grote TED podium.

Hoe langer ik naar hem kijk, hoe meer ik word geraakt. Hij spreekt makkelijk maar ook haperend, hij ademt zwaar en zijn lijf hangt om hem heen als een nieuwe jas waar hij nog niet aan gewend is. Langzaam sluipt via zijn woorden een ander beeld van hem mijn verbeelding binnen. What you see is not what you get. Ja hij is captain is of the football team, ja hij haalt goede cijfers, ja hij is geliefd, ja hij lijkt het makkelijk te hebben. En de gedachte komt in me op 'in hoeverre kennen we de ander' ? In hoeverre kunnen we echt weten wat in iemand speelt? Weten we zeker dat de persoon die we nu zien, of menen te zien ook degene is die diep van binnen in hem of haar verscholen zit? Deze jongen zegt dat hij de enige is die kan zien wie hij werkelijk is. Voor een moment voel ik de stilte na deze woorden. Hij gaat nu delen wat werkelijk in hem leeft. A moment of truth, het is niet makkelijk, maar noodzakelijk want anders staat hij hier niet. Waar gaat het over?

"I suffer from depression". Zo, de verlossende woorden zijn er uit. Hij spreekt zijn innerlijke waarheid. Iets lijkt van hem af te vallen want de hapering is even verdwenen, een kleine boost van energie doet zijn woorden versnellen en een lichtheid verschijnt rond hem.. Ik voel nu geen fascinatie meer maar herkenning. Dezelfde zoektocht, binnen en buiten met elkaar verbinden. Congruent zijn. Niets hoeven verbergen, geen sociale maskers dragen, mijn waarheid leven.

Ik voel bewondering, wow hij is 19, zo jong en zo dapper. Hij vertelt dat hij op het punt heeft gestaan om zich van het leven te beroven en ik voel zijn pijn, zijn eenzaamheid. Tegelijk voel ik zijn passie voor het leven, de noodzaak om zijn pijn te laten zien, ervoor te gaan staan. En dan doet hij iets heroïsch. Hij verbindt zijn eigen pijn met de pijn van alle mensen. “We are people, we struggle, we suffer, we bleed, we cry”... In gedachten vul ik aan, we scream, we crave, we need, we fall, we fail, we don't know, we ache... Hoe komt het toch dat de buitenwereld zoveel belangrijker lijkt dan onze binnenwereld? Hoe komt het toch dat we de lichte kanten willen delen en laten zien als trofeeën en de donkere kanten verbergen als paria's? Hoe komt het dat mij dit zo raakt?

Licht en donker, donker en licht. Ze hebben elkaar nodig. Zo binnen, zo buiten. Binnen is buiten en andersom. Ik heb jarenlang een deel van mezelf in het donker gehouden en net zoals deze jongen twee levens geleid. En wie niet? Het is moeilijk je donkere kanten in het licht te brengen, maar niet onmogelijk. Hoe meer je het doet des te meer verdwijnt de sluier tussen binnen en buiten om uiteindelijk op te lossen. Vandaag word ik er door deze jongen herinnerd en geïnspireerd om de sluier nog meer af te leggen. Vandaag breng ik een Ode aan het mens-zijn, mijn mens-zijn en voel dankbaarheid voor al wat is.

Weer even terzijde... de jongen eindigt zijn talk met de woorden ‘I believe that we can. I believe that we can. Thank you guys, so much’ steekt zijn handen in de lucht en ontvangt het applaus met een smile. Even ziet hij er weer heel ‘geslaagd’ uit. Ik neem het voor lief. Evenals mijn eigen beeld. Inmiddels weet ik beter.

- Ontwikkeling en planning van *Read-In Circle Ceremony*
- Nieuwe disciplines aanboren
- Ontwikkeling nieuwe website

Read-in Circle Ceremony

Kunstenaar Emily Kocken heeft in 2013 het concept van het project *Read-In Circle Ceremony* ontwikkeld. Ze voerde een performance uit in C&H art space tijdens haar tentoonstelling *The Maiden Element*. In 2014 ontwikkelt Zero dit project door samen met Het Veem Theater met als doel het in 2015 te presenteren.

Nieuwe disciplines en cultureel ondernemerschap

Naast de productie van autonoom wil Zero werk meer toegepaste kunst disciplines een plek geven zoals illustratie en typografie. Hiermee hopen we meer publiek te bereiken, ook online, en wil Zero onderzoeken of het cultureel ondernemerschap binnen de stichting kan worden uitgebreid/uitgediept.

Nieuwe website

De huidige website is verouderd en voldoet niet meer aan de verwachtingen van de bezoeker. In 2014 wordt een nieuwe site gemaakt die onder andere geschikt moet zijn voor mobiele platforms (responsive design) en relevantere content moet bevatten.

